

Postbus 6146
3130 DC Vlaardingen
06 24 52 19 69
ING Bank 3533795
info@stichtingsovata.nl
www.stichtingsovata.nl

Reisverslag

Holland - Roemenië / SOVATA april 2010

Ook dit jaar is de reis anders dan anders. Coby, Wim en Dan vertrekken 1 dag eerder met de volgeladen bestelbus van Bevico BV uit Barendrecht naar Sovata. De touringcar van ZDS uit Zoetermeer met 21 vrijwilligers van SOS en maar liefst 12 nieuwe gezichten vertrekt op 17 april 2010 naar Sovata. Het grote transport van 420 bananendozen wordt via Oost Europa Zending uit Krimpen aan de Lek verzorgd.

Doordat Coby, Wim en Dan dus eerder in Sovata zijn, kunnen zij op de eerste werkdag de enorme hoeveelheid van in totaal 530 bananendozen, gevuld met hulpgoederen zoals schoenen, kleding, dekens en voedsel, naar de opslag van Sovata én van Sarateni brengen en deze op soort neerzetten. Ook worden de eerder gemaakte afspraken met de Sociale Dienst en de burgemeesters van Sovata en Sarateni gecontroleerd.

Dit in afwachting van de grote groep vrijwilligers die zullen meehelpen bij het overhandigen van de spullen. Van dit alles zullen ook foto's voor de sponsors worden gemaakt.

De bananendozen voor het kinderkuis, de naschoolse opvang, de school op de Iles, het ziekenhuis, de school, de crèche op de Sarateni en voor de wijkarts, worden ook al naar hun bestemming gebracht.

De opslag in Sovata met pakketdozen en pakketzakken.

Op de tweede werkdag wordt eerst een bezoek gebracht aan de burgemeester van Sarateni die ons een lijst overhandigt van 513 mensen, verdeeld over 200 gezinnen aan wie hulp geboden zal moeten worden. Om er zeker van te zijn dat er ook écht hulp nodig is, gaan wij van start met het bezoeken

van deze 513 mensen. Vanuit de gemeente wordt assistentie gegeven door twee mensen uit de gemeenteraad, Judith en Corsica.

De mensen van de gemeenteraad én de burgemeester zijn gekozen door de plaatselijke bevolking en kennen de gezinnen en de gezinssituaties. Kennis waar wij dankbaar gebruik van kunnen maken. Het gebied van Sarateni is uitgestrekt en het nodige klimwerk in de heuvels is behoorlijk intensief.

Zeker na een fikse regenbui is het een grote blubberzooi en is het terrein moeilijk begaanbaar.

Tijdens het bezoeken van de gezinnen komen wij allerlei situaties tegen. Ogenscheinlijk zijn de huizen in redelijke staat, maar dat is bij nader inzien helaas niet zo.

Adel, Judith, Kati en Coby bij het bezoeken van de gezinnen

En zijn veel van de oudere kinderen ergens aan het werk of zijn op zoek naar werk. Het valt op dat de oudere mensen weggestopt lijken te zijn. Zij wonen vaak in een klein donker kamertje van 2 x 3 meter waarin zij moeten koken, slapen en leven. Zij hebben geen goede kleding en slecht schoeisel. Ook hebben zij onvoldoende hulpmiddelen zoals krukken, wandelstokken, incontinentiemateriaal en dekens. Iedereen wordt geregistreerd en ook wordt genoteerd aan welke spullen grote behoefte is. De lijsten met de geregistreerde mensen en hun levensomstandigheden worden aan Janny, Cees en Lia gegeven die in de opslagruimte in Sovata pakketten maken met kleding, schoeisel en hulpmiddelen. Voor elke persoon een pakket.

Drie dagen staan deze kanjers in de opslag om deze waardevolle goederenpakketten te maken voor de geregistreerden. Op deze manier weet SOS ook precies waar wat nodig is, voor wie het bestemd is en wanneer de hulpgoederen afgegeven zijn.

Na een paar uur is het toch wel eens nodig om gebruik te maken van een toilet en dat is niet altijd even makkelijk. Je hoopt altijd maar dat het niet nodig is, maar helaas vandaag dus wel. Bij een gezin waarvan het terrein er redelijk uit ziet, doet één van ons een poging om van het toilet gebruik te maken. Met een uiterst vriendelijk gebaar wordt er naar een krotje gewezen dat bestaat uit 2 rechter en 2 linker houten latten met een klein schotje van hout aan de voorkant.

Je zit dus eigenlijk met je billen bloot in de open lucht op het zogenaamde toilet. De binnenkant heeft een muurtje van zand met klei met daarop een houten plank die véél te hoog bleek, en een gat in de grond. Daarboven mag je dus, tussen alle vliegen en stank, doen wat je doen moet.

Voor deze mensen is deze plek om je behoefte te doen al heel wat. In andere gevallen ga je gewoon ergens zitten !! Toiletpapier is in geen velden of wegen te bekennen. Overigens is toiletpapier een grote luxe en veel te duur voor de mensen om te kopen. Een plukje gras, een oud stuk papier of gewoon niets werkt toch ook !!

Het bewuste buitenhuis toilet

Bij het inventariseren in Sarateni stuiten wij op een huisje waar twee mannen en een vrouw wonen met een 10-jarig jochie. Het is een drama! Door de regen en de modder ziet het er al niet erg best uit, maar dit huisje is écht vreselijk. Er is helemaal niets! Plekken die door moeten gaan voor slaapplekken blijken te bestaan uit aarde en klei met een stuk karton erop. Hier en daar liggen wat geschimmelde lappen stof. Op het oude, versleten fornuis annex kachel staat een kapotte pan en verder twee borden met zwaar beschadigde mokken. Wat krakkemikkige houten plankjes moeten voor meubeltjes doorgaan. Zij hebben geen water en geen elektriciteit. De kleding die de mensen dragen zouden wij in Nederland niet eens meer als "poetsdoek" gebruiken en over de schoenen zullen wij het maar helemaal niet hebben.

De twee mannen hoeden een koppeltje geiten en leven van de kleine inkomsten die dat oplevert.

Zelfs Judith, onze begeleidster van de gemeenteraad, is zeer geschokt over de situatie. Ondanks dat het jochie meestal naar school gaat, is het een onleefbare situatie voor dat kind. In de tussentijd komen de mannen thuis, zeiknat en onder de bagger, grijpen een stuk brood, drinken wat overgebleven regenwater en vertrekken met een grijns op hun gezicht weer naar hun werk. Wat valt er eigenlijk te grijnzen?

De omstandigheden waaronder deze mensen moeten leven zijn vreselijk.

SOS gaat er voor zorgen dat dit gezin op zeer korte termijn voedsel, kleding, werklaarzen, schoenen, dekens, speelgoed voor het jochie, bestek, keukengerei en handdoeken zal krijgen. Geschokt verlaten Coby en Judith dit gezin en beloven dat zij geholpen worden.

Een erf met stallen die op instorten staan

Natuurlijk wordt dit gezin opgenomen in het project "Hulp aan gezinnen". Weet u dat u zo'n gezin kunt helpen vanaf € 5,- per maand? SOS zorgt ervoor dat zij geholpen worden en de benodigde spullen zullen krijgen.

Een andere situatie heeft ons ook geschokt. Een man van 76 jaar, doof en blind, is acht maanden geleden gevallen en heeft daarbij zijn been en heup gebroken. Door zijn slechte gezondheid en verzorging en het niet kunnen betalen van een operatie ligt deze man al acht maanden in een soort bed. Daar ligt hij met een doorgelegen en compleet verstijft lichaam doordat hij geen enkele beweging heeft. Tot overmaat van ramp is hij ook nog incontinent en zijn vrouw van 74 jaar heeft dat opgelost door een plastic fles af te zagen en heeft deze om zijn penis gedaan met wat doekjes er tussen tegen het lekken van urine. De penis van de man is zeer beschadigd door het afgezaagde flesje en slechte hygiëne.

Zijn vrouw is niet meer in staat om hem eens op te beuren en vraagt dan een toevallige voorbijganger haar te helpen om haar man te kunnen verleggen. Met dikke tranen in haar ogen smeekt zij ons om hulp voor haar man. Het is erg triest allemaal.

SOS heeft direct gezorgd voor incontinentiemateriaal, een plasfles, matrassbeschermers, handzeep, handdoeken en washandjes. Natuurlijk zal dit probleem ook gemeld worden bij de wijkarts en zien wat zij nog kan doen voor deze twee lieve oude mensen. Wellicht is een operatie nog mogelijk.

Via de e-mail zal de wijkarts ons op de hoogte houden. Vanzelfsprekend worden deze twee mensen ook opgenomen in het project "Hulp aan gezinnen".

Een voorbeeld van zelfredzaamheid is een man zonder benen die de hele dag op een aanrecht zit om schoenen en kleine dingen te repareren. Het is geen vetpot wat hij daarmee verdient, maar hij kan zijn gezin in ieder geval iets te eten geven. Wij hebben nog wat schoenen die een opknabbuurt nodig hebben en besluiten dat werkje aan hem te gunnen. De man is zichtbaar blij met het beetje geld dat hij er voor krijgt en hij heeft weer een week voedsel voor zijn gezin verdiend.

Om 19.30 uur zijn de twee ploegen klaar met bezoeken en registreren van de gezinnen in Sarateni en gaan zij naar de vrijwilligers in de opslag van Sovata om te kijken hoe ver zij zijn met het klaarmaken van de pakketten.

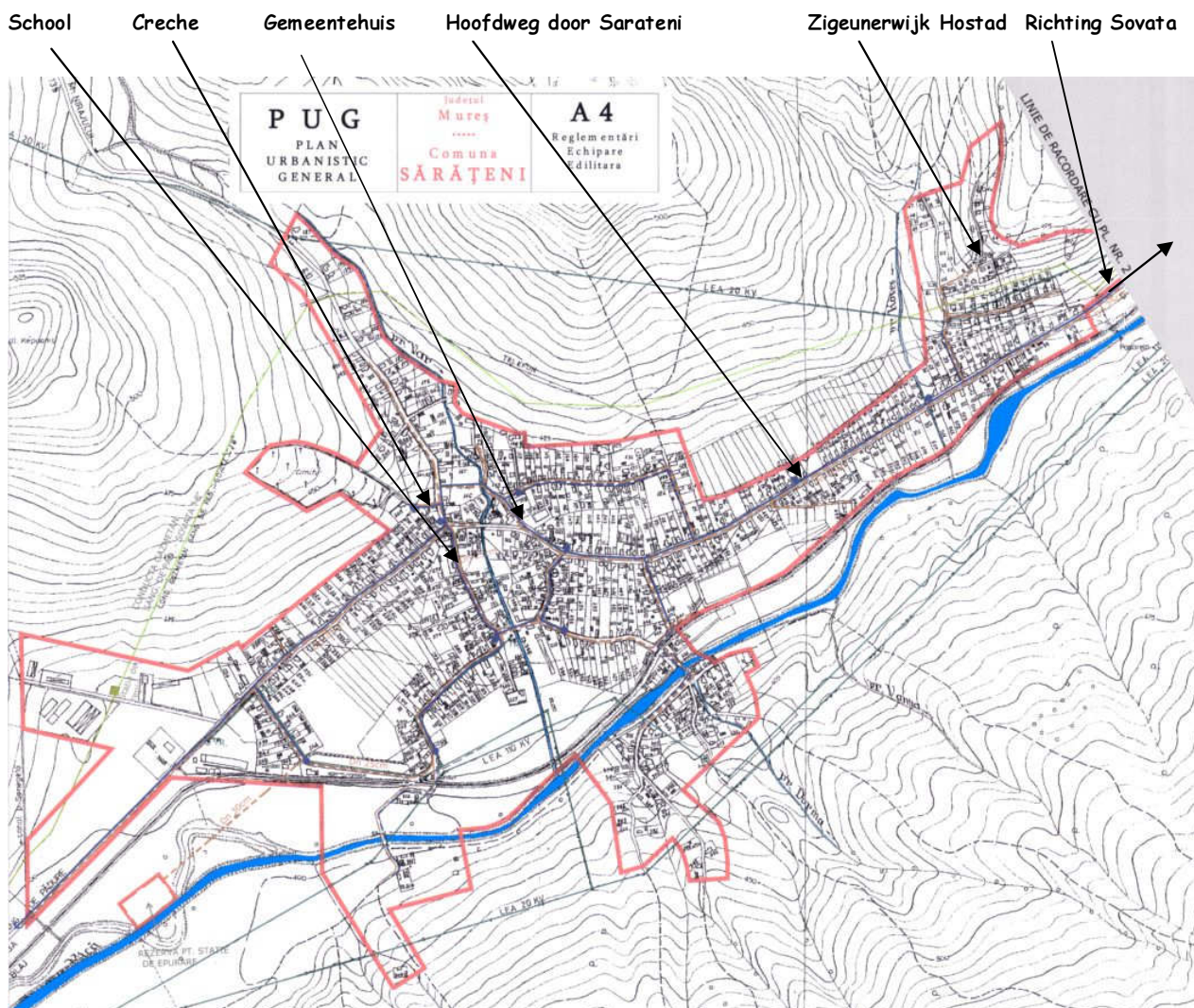
Wij gaan wat later aan tafel en voor het naar bed gaan zal nog even de planning van de volgende dag worden doorgenomen.

Dag drie begint met het administratieve afronden van de registratie en de telling in Sarateni.

Bij het uitladen van de pakketdozen in de opslag van Sarateni helpt de burgemeester zelf mee om de dozen binnen op te stapelen, vele handen maken licht werk. Met de burgemeester praten wij nog even door over de pakketten die gemaakt zijn en hoe wij de distributie van de pakketten zullen doen. De burgemeester vraagt ons écht iedereen iets te geven, ook de mensen die mogelijk niets nodig hebben. Hij denkt dan met name aan de Roma-zigeuners, die zeer dominant zijn en ook graag op de vuist gaan. Om te voorkomen dat er vechtpartijen ontstaan, krijgen ook zij een doos met wat spullen.

De Roma's zijn een ander soort zigeuners dan de zigeuners op Hostad, het hoger gelegen deel van Sarateni. Daar woont het soort zigeuners die eigenlijk in gaten in de grond in het bosrijke gebied horen te wonen. Door het kappen van te veel bomen en het grote aantal beren zijn zij verjaagd naar dit gebied in Hostad/Sarateni.

Op onderstaande plattegrond met hoogtelijnen is de ligging van de diverse voorzieningen in Sarateni aangegeven. De rode lijn omgeeft het bewoonde gebied.

In overleg met de burgemeester én de gemeenteraad wordt besloten dat de mensen van de gemeenteraad de dozen maandag na ons vertrek zullen uitreiken aan de mensen. Dit is helaas voor ons noodzakelijk, omdat wij niet de tijd hebben om het zelf te doen nu de pakketten nog samengesteld moeten worden.

Ook is gesproken over de mogelijkheid om een kledingbank op te zetten. Daar blijkt nog geen mogelijkheid en invulling voor te zijn en afgesproken wordt daar in 2011 weer op terug te komen bij de burgemeester.

Tijdens de gesprekken op het gemeentehuis zien wij een mevrouw bezig met het schoonmaken van de kantoren en kamer van de burgemeester. Er is geen stofzuiger en dus worden de kleden en tapijten geveegd met een bezem van twijgentakjes. Het ziet er weer keurig uit.

Na het gesprek met de mensen van de gemeente gaat een groep vrijwilligers naar de opslag in Sarateni om alle klaargemaakte pakketten op huisnummer te leggen en met zwarte viltstift duidelijk de geadresseerde aan te geven op de sticker op de doos en/of zak.

Klaarzetten en nummeren van pakketten in opslag Sarateni

De losse spullen worden met tape aan de onderste doos vastgeplakt, zodat duidelijk is wat bij wat hoort en de mensen de juiste spullen krijgen.

Bij het verlaten van het gemeentehuis worden wij aangesproken door drie jonge Roma vaders die om kleding en schoenen vragen voor hun kinderen. Na uitgelegd te hebben dat wij alleen via een lijst van de gemeente werken, gingen zij scheldend en morrend weer hun weg. Overigens worden wij door veel mensen staande gehouden in de hoop dat zij wat extra's krijgen.

De dag vliegt voorbij en vandaag gaan wij op tijd eten. 's Avonds na het eten zal bijna de hele groep helpen om de toilettassen te vullen met tandpasta, tandenborstel, handdoek, nagelknipper, borstel, kam, zeep en een bekerset, bestemd voor 250 kinderen van de laagste klassen van school 2 en de school op de Lunga.

Dit is een deel van het hygiëneproject met als doel de kinderen te leren omgaan met hygiëne. Later in het verslag kunt u meer lezen over het verloop van het hygiëneproject.

Om 21.00 uur is de klus geklaard en na het doornemen van de planning kunnen wij aan onze nachtrust beginnen.

De vierde dag zal grotendeels een gezellige dag worden. Met de hele groep, dus ook met de nieuwe mensen, zullen wij een aantal bezoeken afleggen. Als eerste gaan wij naar de school op de Iliesi. Met open armen worden wij ontvangen door de leraressen en de kinderen.

De groep bekijkt buiten eerst de oude houten toiletruimte die nog steeds in gebruik is, omdat er nog geen stromend water is.

In het schoolgebouw hebben de kinderen les, maar wij mogen toch naar binnen om te kijken in de klaslokalen. Daar staan nog steeds de in 2008 gedoneerde computers en de in gebruik zijnde toilettassen, ook een onderdeel van het "Hygiëneproject".

Natuurlijk is er voor navulling van de toilettassen gezorgd en kunnen de kinderen doorgaan met handenwassen en tandenpoetsen.

De kinderen zingen een danklied voor de spullen, zoals schoolmaterialen en speelgoed, die wij meegenomen hebben. Alle lokalen worden bezocht en ook het nieuwe toiletgedeelte.

Sinds 3 jaar is deze school in het "Scholen Project" opgenomen en mede dankzij Sandra en Gerard zal er dit jaar een septictank en een waterpomp geplaatst kunnen worden. Dan kan eindelijk de toiletgroep in gebruik worden genomen en hoeven de kinderen niet meer naar buiten om in een gat in de grond hun behoefte te doen.

De dankbaarheid en blijdschap van het onderwijzend personeel was werkelijk groots.

In het schoolgebouw is een crèche en ook die wordt bezocht. De kindertjes worden verblijd met een

deel van het gedoneerde houten speelgoed van Kinderboekenwinkel "In de Wolken" uit Voorburg en met knuffels. In het Hongaars zingen de kinderen "Ik zag twee beren broodjes smeren" en tot grote verbazing van de kleintjes zong onze groep het liedje in het Nederlands mee. De zeven dwergen die vorig jaar zijn meegenomen, stonden hoog en droog op een plankje aan de muur. Bij het vertellen van sprookjes worden de pluche dwergen op de tafeltjes gezet en kunnen de kinderen er mee spelen.

Sara, de mevrouw die zorgt dat om 03.00 uur in de morgen de kachel aangestoken wordt zodat de kinderen het niet koud hebben op school, is dolgelukkig dat zij nog steeds haar werk heeft.

Zoals u medio 2009 is verteld kon de gemeente haar salaris niet meer volledig betalen en betaalt SOS nu samen met de gemeente haar salaris. Zonder deze hulp aan Sara zou de school gesloten moeten worden en staan de kinderen zonder onderwijs op straat.

Als dank heeft Sara een heerlijke cake gebakken en ons nogmaals hartelijk bedankt.

Kinderen hebben nauwelijks schriften, pennen, mappen etc. ter beschikking. Voor deze school zijn schoolmaterialen dan ook van onschatbare waarde.

SOS zal proberen om extra sponsors aan te trekken voor het kunnen aankopen van schoolmaterialen

zoals schriften, pennen, mappen, linialen, puntenslijpers etc. Natuurlijk is ook promotiemateriaal van harte welkom en dan is de aanschaf van schoolmaterialen niet nodig of in mindere mate.

Bij het afscheid nemen van de kinderen kreeg SOS een prachtig papieren kunstwerk aangeboden als dank aan alle sponsors, die het mogelijk gemaakt hebben dat de kinderen naar school kunnen blijven gaan en dat dit jaar de toiletgroep in gebruik genomen kan worden.

Het tweede bezoek vandaag is aan de naschoolse opvang. Zoals u weet worden in de naschoolse opvang kinderen opgevangen tussen de 8 en 16 jaar. De schoolgaande kinderen kunnen daar hun huiswerk onder begeleiding maken, terwijl er ook kinderen worden opgevangen die anders gaan zwerven. Een maal per dag wordt er voor eten en een glas melk gezorgd door lokale vrijwilligers.

Natuurlijk wordt gekeken naar de nieuwe kunststof ramen en deur die vorig jaar gedoneerd zijn.

Het ziet er prachtig uit en ook de nieuwe kachel doet het geweldig.

De koelkast en het keuken ameublement, in 2008 gedoneerd, staan er puik bij en zo te zien wordt er goed gebruik van gemaakt.

De houten vloer van de naschoolse opvang is hard aan vervanging toe. De muizen kunnen nog steeds naar binnen en als je op de vloer gaat zitten moet je oppassen dat er geen houtsplinters in je billen komen.

Naast de dozen met speelgoed en knuffels worden ook dozen met sportkleding en sportschoenen achtergelaten. Tunde, de vaste vrijwilligster die in maart 2009 een baby heeft gekregen, gaat met ingang van het nieuwe schooljaar weer aan de slag.

Met lachende gezichten worden wij uitgezwaaid en gaan wij op pad naar het kinderkuis van Broeder Csaba.

Aangekomen bij het kinderkuis zien wij weinig kinderen. Het blijkt lunchtijd te zijn en in de eetzaal zien wij de kinderen in hun eigen groepje eten, samen met hun begeleiders aan afzonderlijke tafels. In de eetzaal zitten wel 10 groepen van gemiddeld 15 kinderen heerlijk aan de middagmaaltijd. Natuurlijk veel geroezemoes bij onze binnenkomst, omdat zij weten dat er spullen worden bezorgd die wel eens heel erg leuk zouden kunnen zijn. Wij gaan met de groep van SOS naar de kapel waar de dozen zolang neergezet zijn.

Geweldig om al die glunderende en nieuwsgierige gezichtjes te zien als de dozen opengemaakt worden. Er komt van alles uit de dozen: 44 poppen die een metamorfose hebben ondergaan en voorzien zijn van nieuwe, zelf gebreide kleertjes, sportshirts van een bakker uit Vlaardingen, tennisballen van iemand uit 's-Gravendeel, Ping Pong sets van iemand uit Barendrecht, speelgoed van de speelgoedactie uit Voorburg, nieuwe

kleding van een kledingbedrijf uit Zevenaar, knuffels, school- en rugtassen, kortom een scala aan mooie en lieve dingen en te veel om op te noemen. De dozen met sportkleding en schoenen worden even apart gezet om te zien wie van de kinderen het zal passen.

Wim heeft het laatste deel van de 50 kinderfietsen meegenomen en draagt deze over aan Janos, de leidinggevende van het kinderkuis.

Natuurlijk helemaal geweldig !!
Dank je wel Wim !!

Voor de nieuwe mensen in ons gezelschap volgt nog een rondleiding door het gebouw en ook het tweede, gerenoveerde gebouw wordt bekeken.

Inmiddels weet u dat in dit kinderkuis kinderen worden opgevangen die of mishandeld zijn, of die wees zijn, of kinderen waarvan de ouders niet voor hen kunnen zorgen. In elk appartement wonen 15 kinderen met hun begeleiders. Zo'n appartement heeft de inrichting van een huis, 4 kinderen op één slaapkamer met stapelbedden en geeft een huiselijke sfeer met zogenaamde broertjes en zusjes. Natuurlijk zijn er jongens en meisjeskamers.

De tweede fabriekshal is inmiddels ook omgetoverd tot een prachtig gebouw en geeft woonruimte aan 30 jonge mensen vanaf 16 jaar die daar hun studie kunnen starten en afronden. Een geweldig initiatief!!

SOS ondersteunt dit project nog steeds van harte, omdat er voor de kinderen die hier wonen een goede en veilige toekomst is weggelegd.

Na het bezoek aan het kinderhuis gaat de groep naar het hotel en twee van de bestuursleden gaan naar de afspraak met Dr. Erzsébet in het kleine ziekenhuis om te praten over de voortgang van de aanbouw van het ziekenhuis.

Mede door de recessie, de verkiezingen en het realiseren van de infrastructuur schiet het met de plannen voor de aanbouw van het ziekenhuis niet echt op. Ook is Sovata afhankelijk van de politieke beslissingen die in de stad Tirgu Mures worden genomen.

Na 1 juli 2010 neemt de gemeente van Sovata het management van het ziekenhuis over van Tirgu Mures. Wat daar het gevolg van is, is nog niet in te schatten. De architect is wel bezig geweest met het maken van de bouwtekening, maar heeft geen verdere opdracht gekregen om hier mee verder te gaan. SOS laat dit project verder rusten en gaat zich voorlopig op andere zaken concentreren.

De 22 dozen die bestemd zijn voor het ziekenhuis met medicijnen en incontinentiemateriaal zijn al eerder in ontvangst genomen en op een veilige plek opgeborgen. Natuurlijk wil Dr. Erzsébet iedereen heel hartelijk bedanken.

Dr. Erzsébet vertelt dat er problemen zijn met het verkrijgen van de ISO norm (kwaliteitsnorm) voor het laboratorium van het kleine ziekenhuis. De apparatuur voldoet niet meer aan deze norm en dat betekent dat de verzekeringen de kosten van de onderzoeken niet meer betalen. Dat heeft weer tot gevolg dat er minder zieke mensen naar het ziekenhuis komen, omdat zij de kosten van het laboratorium niet vergoed krijgen en dit zelf helemaal niet kunnen betalen.

Wel zijn op dit moment alle 16 bedden bezet door ernstig zieke mensen. De arts en verpleegkundigen doen er alles aan om deze zieke mensen op een zo goed mogelijke manier te helpen met de tot hun beschikking staande medische apparatuur en medicatie.

Samen met de bevolking van Sovata en Sarateni blijft SOS hopen dat dit kleine ziekenhuis zal blijven bestaan. Als het ziekenhuis gesloten zou moeten worden, betekent dit, dat de mensen minimaal een halve dag moeten reizen met de bus naar de stad Tirgu Mures. De kosten van deze reis zijn voor de meeste mensen eenvoudigweg al niet te betalen.

Aan het einde van de middag brengen wij nog een bezoek aan de lagere school en de crèche in Sarateni. Het schoolgebouw is maar liefst 400 jaar oud en heeft een prachtige uitstraling. Natuurlijk heeft dat gebouw groot onderhoud nodig, maar daar is niet aan te beginnen met de strakke regelgeving van monumentenzorg.

Binnen staan er een aantal onderwijzeressen en onderwijzers klaar om ons te verwelkomen en nemen de dozen met schoolmateriaal, knuffels en speelgoed dankbaar in ontvangst.

Wij praten in de lerarenkamer verder over zaken die dringend nodig zijn, zoals schriften, pennen, linialen, potloden, kleurpotloden, puntenslijpers, gummetjes en scharen, kortom alle materialen die nodig zijn op een school. Materialen voor handenarbeid en crêpepapier zijn ook meer dan welkom.

Ook de sportteams voor basketbal en voetbal komen ter sprake. De kinderen hebben geen sportkleding en schoenen en de vraag is of SOS daar misschien voor kan zorgen. Afgesproken wordt om de maten van de kinderen op te nemen en deze via een van onze kontakten door te geven. SOS gaat proberen de gevraagde sportkleding en schoenen te organiseren voor oktober 2010.

Na onze belofte te zorgen voor de gevraagde schoolmaterialen en sportartikelen gaan wij verder naar de crèche van Sarateni.

Deze blijkt gesloten en de kindertjes zijn thuis. Jammer! Samen met de schoonmaakster van het gebouwtje zetten wij al het mooie houten speelgoed, het poppenhuis, de knuffels en de poppen klaar op de kleine tafeltjes. Als de kinderen de volgende dag naar de crèche komen, weten zij vast niet wat zij zien. Wij maken nog wat foto's en bedanken de mevrouw die ons geholpen heeft en gaan terug naar ons hotel.

Na het eten gaan wij nog een bezoek brengen aan Aranka en Alexandra, een onderwijzeres en een ex-onderwijzeres van de lagere scholen.

Met Aranka bespreken wij het hygiëneproject voor de lagere klassen van school 2 en de school op de Lunga. Zoals u weet zijn wij in 2008 gestart met dit hygiëneproject. Wij vertellen Aranka dat er voor de 50 eerder geplaatste toilettassen navullingen zijn en dat er maar liefst 250 nieuwe toilettassen zijn aangekocht. In de toilettassen zit een bekerset, tandpasta, tandenborstels, zeep, handdoekje, nagelborstel, nagelknipper en een kam.

In oktober 2009 was al afgesproken dat de kinderen 1 uur per maand hygiëneles en algemene lichaamsverzorging gaan krijgen. Morgen gaan wij deze scholen bezoeken en de toilettassen aan mevrouw Kuti (hoofd van alle scholen) overdragen.

Met Alexandra wordt het probleem besproken over de aanranding in 2009 van Christina, het zigeunerkindje van 6 jaar. De aangifte van de aanranding is nog steeds in behandeling. Verwacht wordt dat hij waarschijnlijk een geldboete en een fikse waarschuwing zal krijgen. Hoe kan het ook anders! Het wachten op een veroordeling van de man blijft onder onze aandacht. Een zigeunerkindje blijkt niet zo belangrijk te zijn!!

Het is erg laat geworden, maar wij nemen tijdens het doornemen van de planning voor de volgende dag nog een hapje eten en gaan naar bed.

De vijfde dag beloofd een hele drukke en lange dag te worden.

Omdat de lagere scholen al vroeg beginnen staan wij om 08.00 uur op de stoep bij school 2 op de

Str. Principale (de hoofdstraat) en ontmoeten mevrouw Kuti.

Mevrouw Kuti is het hoofd van alle scholen en is hartstikke blij ons te zien. Wij laten haar de dozen met schoolmateriaal zien en natuurlijk ook de 250 nieuwe toilettassen voor de kinderen van de laagste klassen. Zij maakte gewoon een vreugde dansje en gaf aan dat wij de mooi gekleurde toilettassen zelf aan de kinderen in de klas moesten geven. Wij beginnen bij het eerste lokaal aan het begin van de gang en bij het opengaan van de deur zagen wij al nieuwsgierige gezichtjes en werd er al flink gegiecheld.

Mevrouw Kuti hield één toilettas omhoog, liet zien wat er in zat en vertelde wat de bedoeling is van de toilettassen. Vol spanning en aandacht luisterden de kinderen naar het verhaal van mevrouw Kuti en konden háást niet meer wachten om zelf zo'n tasje in handen te krijgen. Uiteindelijk mochten zij een van de toilettassen uitzoeken en met veel gelach werd de inhoud bekeken. Sommige van de kinderen wisten niet eens wat een tandenborstel was en een nagelborsteltje hadden zij helemaal nog nóóit gezien. Wij kunnen ons dat niet voorstellen maar het geeft wel aan hóe hard het nodig is om les te geven in persoonlijke hygiëne.

Na in 6 schoollokalen de toilettassen te hebben uitgedeeld praten wij nog even na met mevrouw Kuti. Zij vertelt ons dat in het komende schoolprogramma niet 1 uur per maand hygiëneles wordt gegeven maar 1x per week. Dat is fijn om te horen en wij zijn daar heel blij mee. De navullingen voor de toilettassen zoals tandpasta, nieuwe tandenborstel en zeep staan bij Levente opslagen en Levente zal na twee maanden de aanvullingen naar de scholen brengen. Om de voorraden van tandpasta, tandenborstels en zeep op de scholen te laten, leek ons namelijk geen goed idee. In april 2011 nemen wij naast een aantal nieuwe toilettassen ook weer navullingen voor de in totaal 300 bestaande toilettassen mee en kunnen nieuwe klassen ook starten met een toilettas.

Op het overvolle programma voor vandaag staan de bezoeken aan de gezinnen die onze speciale aandacht hebben en wij beginnen op de vuilnisbelt. In november 2009 hadden wij beloofd schoenen en laarzen te brengen voor deze mensen en hebben toen al alle maten opgenomen en geregistreerd. Voor iedereen waren er schoenen en laarzen die hard nodig zijn om uit de grote vuilnisbelt het plastic, papier en blikjes te zoeken. De opbrengst van deze spullen is het inkomen van deze mensen en zij zijn dus afhankelijk van het graaien met blote handen in de vieze rotzooi van de vuilnisbelt. Ondanks de vuiligheid waarin deze mensen wonen en werken gaat het goed met hen.

Echter, het plan is om voortaan het huisvuil naar Tirgu Mûres te transporteren. Als dat doorgaat, verliezen deze mensen hun "inkomen"

en zijn er dus nieuwe problemen op te lossen. Zij bedanken ons nogmaals voor de dekendozen en voedselbonnen die in oktober 2009 aan hen gegeven zijn en zijn ongelooflijk blij met de schoenen en laarzen. Natuurlijk hebben wij voor de kinderen wat speelgoed, knuffels en snoepgoed meegenomen. In oktober zullen wij winterjassen, schoenen en dekens voor hen meenemen.

In een andere wijk bezoeken we een ouder echtpaar. De opa en oma, die in 3 jaar tijd hun zoon en dochter verloren aan kanker, hebben hun twee kleinkinderen van 7 en 15 jaar in huis genomen. Hoewel het heel zwaar is om de verantwoording en de zorg voor de twee kinderen te hebben, klagen zij niet. Opa, die gepensioneerd was, is weer aan het werk om de kosten te kunnen betalen en hoopt een beetje geld apart te kunnen houden voor de studie van zijn twee kleinkinderen.

Petje af voor deze mensen!

Deze twee lieve en dankbare grootouders zijn een zegen voor deze weeskinderen.

De dochters van Coby zorgen er ieder jaar voor dat zij pakketten krijgen met kleding, schoenen, speelgoed en een financiële ondersteuning, waar zij heel erg dankbaar voor zijn.

Het volgende bezoek is aan een broer en zus die wij in oktober 2009 ontmoet hebben.

Gezien de zeer armoedige omstandigheden, waarin de twee moesten leven, hebben we dekens en voedselbonnen gebracht, net als in oktober 2009. Inmiddels is dit gezin geadopteerd door Angelique.

Angelique heeft ons twee dozen voor hen meegegeven met broodnodige spullen en wij hebben deze aan hen overhandigd.

De zus reageerde wat beduusd, terwijl de broer een grote glimlach op zijn gezicht liet zien en hij bedankte ons hartelijk.

Deze twee mensen lopen dagelijks kilometers naar het bos om takken, twijgen en stukken boom te vinden die zij verzamelen voor de winter. Het is een zinvolle dagtaak voor hen en daarom is het kopen van duur hout voor de vaak zeer strenge winters niet nodig.

was- en waterplaats

Dan het gezin van Zoltan en Agnes. Deze vader en moeder (beide achter in de veertig jaar) met een bijna volwassen zoon en een schoolgaande dochter, doen het zó geweldig. Door jaren keihard te werken en zuinig te zijn hebben zij van een rottig oud hutje een echt huisje kunnen maken met stromend water en elektriciteit. Het keukentje binnen is zelfs voorzien van een tegelvloer, gemaakt van stukjes tegel die verzameld zijn op de bouw. De buitenmuur van klei is vervangen door een laagje echte cement. Ook de raamkozijntjes zijn vervangen door echte raampjes.

De vader is altijd bouwvakker geweest maar door een ernstig ongeval met de fiets is hij arbeidsongeschikt geworden. Gelukkig kon hij met hulp van Levente, één van onze kontakten in Sovata, een baan als bewaker bij de steenfabriek krijgen. De zoon heeft allerlei baantjes en helpt zijn ouders waar hij kan.

De moeder krijgt steeds meer last van Parkinson, kan haar hoofd niet meer stil houden en verliest de controle over haar handen. Wij vinden in plaats van een sterke en gezonde vrouw een hoopje ellende die bijna niets meer kan. Waarschijnlijk zit er ook nog een zenuw klem in de rug waardoor lopen erg moeilijk en pijnlijk is. Mogelijk kan zij geopereerd worden, maar de kosten van het onderzoek en de operatie zijn voor hen onbetaalbaar. (€ 60,- onderzoek en € 100,- per dag voor de operatie en 8 dagen opname in het ziekenhuis te Tirgu Mures).

Na overleg met Levente, de vader én de moeder besluit SOS € 60,- te betalen voor onderzoeken in het ziekenhuis. Als uit het onderzoek mocht blijken dat een operatie mogelijk is zal SOS er voor zorgen dat de kosten voor de operatie op tafel komen.

Met Levente is afgesproken dat hij de moeder zal ophalen en naar het ziekenhuis zal brengen voor het onderzoek. Vanzelfsprekend zal hij SOS op de hoogte houden en melden wat de uitslag is.

Natuurlijk brengen wij ook bezoeken aan de vier gezinnen die ondersteuning krijgen van de in 2009 opgezette kinderbescherming en die maandelijks een kleine vergoeding krijgen voor de opvang van andere kinderen. Het gaat erg goed binnen deze gezinnen die achtergelaten en mishandelde kindjes in hun eigen gezin opnemen. Het gezin in Sarateni (één van de armste wijken) heeft maar liefst 3 kinderen opgenomen en je vraagt je altijd af of deze mensen écht goed voor de kinderen zorgen. In dit gezin is geen twijfel mogelijk. Deze mensen houden écht van de 3 kleintjes. Het oudste meisje dat

voor de organen verkocht dreigde te worden, doet het fantastisch op school.

Ook de andere twee kinderen blaken van gezondheid en het zijn leuke en vrolijke kinderen geworden. Heel dankbaar en blij zijn zij met de kleding, schoenen en jassen. Zij vragen niets, maar als je aandringt of er misschien toch nog iets nodig is, blijkt dat waspoeder, schoolmaterialen en schooltassen toch wel heel fijn zouden zijn.

Natuurlijk brengen wij de waspoeder, schoolspullen en tassen samen met wat van het houten speelgoed van de speelgoedactie uit Voorburg.

Voor oma hebben wij dahliaknollen- en

bloemenzaadjes meegenomen, waar zij dolgelukkig mee is. De drie aangenomen zigeunerkinderen hebben met deze "nieuwe ouders" de hoofdprijs van hun leven gekregen. Bij het weggaan, zien wij de kinderen met stralende gezichtjes met het houten speelgoed spelen. Heerlijk !!

Het volgende gezin dat wij een bezoek brengen is het gezin dat in 2008 van een sponsor een koe heeft gekregen. In oktober hoorden wij al dat de man de koe geruild zou hebben tegen een paard. Wij vonden dat heel vervelend en moesten dat aan de sponsor vertellen. Het verhaal achter de ruil is nu wel duidelijk en méér dan acceptabel.

Door het houden van een koe heb je natuurlijk alleen de melk, waarvan je kaas zou kunnen maken en

verkopen of ruilen tegen andere producten. In de winter geeft een koe geen melk en kost het dier alleen maar geld. Door de koe te ruilen voor een paard heeft de man van dit gezin nu het hele jaar werk door hout vanuit het bos naar beneden te brengen, maar hij kan ook goederen van en naar het dorp brengen.

Van een oud onderstel heeft hij een prachtige paardenkar gemaakt en heeft nu regelmatig werk. Mocht er even geen werk voorhanden zijn, dan gaat hij naar het dorp om te zien of daar nog werk te doen is.

Het huisje is, in tegenstelling tot voorgaande jaren, keurig opgeruimd en schoon. De kinderen gaan allemaal naar school. De oudste dochter van 19 jaar woont weer thuis met haar kindje van 3 jaar. Door haar vriend en vader van haar kind werd zij regelmatig geslagen en haar ouders hebben haar daarom naar huis gehaald. Ook zij probeert werk te vinden, terwijl haar moeder op het kleine ding past. De dochters van Coby zorgen er voor dat ook dit gezin in november winterpakketten krijgt. Zij zijn dolblij met de kleding en schoenen en wij vertrekken naar het volgende gezin.

Onderweg van het ene gezin naar het andere gaan wij langs bij Eszther. Zij is een vrouw van bijna 70 jaar en heeft de zorg voor haar geestelijk gehandicapte kleinkind op zich genomen.

Eszther is straatarm en heeft zelfs geen geld voor eten voor haar kleinkind en zichzelf. Sinds de zomer van 2009 zorgt Ilona, een van onze kontakten in Sovata, dat zij wekelijkse boodschappen krijgt en hout voor de winter. SOS draagt de kosten van boodschappen en winterhout. De bonnetjes van de boodschappen en het hout krijgen wij bij ieder bezoek te zien en wij moeten kijken of het allemaal klopt. En kloppen doet het !!!

Eszther ziet er bleek en ziek uit, maar bij het zien van onze gezichten lacht zij en begint een hele

serenade aan woorden hoe dankbaar zij is voor de wekelijkse boodschappen en het winterhout. Zij heeft jaren in vreselijk kou de winter moeten doorkomen met geen of weinig normaal voedsel.

Zij pakt een stuk hout en ratelt zó door dat er een tolk nodig is om te begrijpen wat zij allemaal vertelt. Zij is zó ongelooflijk blij dat er iedere dag eten is en dat zij een lekker warm huisje heeft. Het huisje is niet veel. Als je er tegenaan leunt, zou het zo om kunnen vallen. Zo slecht zit het in elkaar.

Het kleinkind is een lieverdje, erg klein van stuk en gaat direct spelen met de speeltjes die

voor haar zijn meegenomen. Als wij vertrekken zegt Eszther, dat wij voor haar engelen van God zijn en dan moet je even slikken. Eszther is een lief oud wijfie en dol op haar kleinkind.

Na deze en alle andere gezinsbezoeken staat er ook nog een bezoek aan de sportschool van Levente op het programma.

Ieder jaar bezoeken wij de sportschool 2 keer en kunnen goed zien dat het er steeds beter en mooier gaat uitzien. De straatkinderen en jonge mannen die door sportbeoefening van de straat en uit de criminaliteit worden gehouden, gaan met grote stappen vooruit.

Er zijn sportteams gevormd die op hoog niveau in verschillende plaatsen wedstrijden tegen andere teams spelen. Regelmatig wordt er ook in de Roemeense kranten een artikel geplaatst van de behaalde resultaten van deze teams.

Voor de teams is prachtige, bijna nieuwe, sportkleding gedoneerd door een bankkantoor uit Nederland en die wij via Erik en Inge hebben gekregen. Wel 15 complete sets sportkleding, met zomer en winterbroeken en shirts. Super !!

Enkele mannen trekken de kleding aan voor de foto en hopen natuurlijk zo'n set te mogen hebben. Maar helaas, de sets gaan naar de sporters die in een team wedstrijden spelen. Doordat iedereen dezelfde sportkleding heeft, voelt het voor deze jongens en mannen aan als "ergens bij horen", een gevoel wat heel belangrijk is.

Door een bakker uit Vlaardingen zijn sportshirts gedoneerd en ook daar zijn de mensen zichtbaar blij mee. Om ooit zelf sportkleding te kunnen kopen zal voor hen bij dromen blijven, omdat zij weten dat zij dat zelf nooit zullen kunnen bekostigen.

De vloer van de sportschool is hard aan vernieuwing toe, maar Levente en wij weten nog niet hoe je een houten vloer moet veranderen in een vloer die hygiënisch, glad en veilig is. Misschien dat er onder de lezers van dit verslag iemand is die verstand heeft van vloeren en mogelijk een oplossing weet. SOS kan dan op zoek gaan naar sponsors voor de kosten van het verbeteren of vernieuwen van de vloer in de sporthal.

De kale en open houten vloer in de sportzaal die zwaar belast wordt bij het gewichtheffen!

Het is nu echt laat geworden en wij hopen dat er ergens nog iets te eten is. Om 23.15 uur stappen wij in bed en hopen morgen de laatste dingen af te ronden.

Vandaag, op de zesde dag, vroeg uit de veren. Op het programma staan bezoeken in Sarateni aan de wijkarts, het uitdelen van de kleding en schoenen op Hostad en het uitleggen van de distributievолgorde van de kledingpakketten aan de leden van de Gemeenteraad. Van de burgemeester van Sarateni hebben wij als dank een uitnodiging gekregen voor een etentje op het gemeentehuis om 17.00 uur.

Vroeg in de morgen gaan wij op weg naar Dr. Ilona, de wijkarts voor Sarateni, die de zeer arme mensen gratis helpt met hun medische problemen en hen medicatie geeft.

Voor Dr. Ilona hebben wij incontinentiemateriaal, medicijnen en vitaminetabletten meegenomen. Mede doordat wij veel medicijnen uit Nederland mee krijgen via mensen van de thuiszorg, is het Dr. Ilona nu zelfs gelukt een kleine apotheek aan huis te hebben.

Een extra dank je wel aan het adres van Miranda en collega's voor alle geweldige medische materialen!! De archiefkasten met veilige sloten voor de patiëntendossiers zijn volledig in gebruik.

Dr. Ilona is erg blij met de afgegeven medische materialen en wij gaan naar de zigeuners op Hostad.

Zoals u in het begin van dit verslag heeft kunnen lezen, zijn de vrijwilligers bezig geweest met het maken van gezinspakketten met kleding, schoenen en dekens voor de mensen in Sarateni. Door deze pakketten te maken, heeft ieder gezin precies dát wat zij nodig hebben, niets meer en niets minder. Dat betekent wel dat er nog behoorlijk wat kleding en schoenen over is.

Wij besluiten om dit alsnog aan de zigeuners op Hostad uit te reiken, omdat de tijd ontbreekt om persoonsgerichte pakketten te maken.

Op de een of andere manier weten de zigeuners altijd dat wij hen een bezoek gaan brengen. Onze wagens rijden natuurlijk af en aan in het dorp beneden en zij wachten vol spanning onze komst naar hun terrein af.

Voor het eerst deze keer worden wij aan alle kanten geholpen door de zigeuners met de dozen en enkele mannen maken zelfs een cordon om ons uit de verdrukking te houden.

Het is weer een gillen, schreeuwen en duwen om iets te pakken te krijgen. Vooral baby- en kinderkleding zijn zeer gewild.

Als laatste komen de schoenen en laarzen aan bod. Dan is écht het hek van de dam en begint iedereen te grijpen en te graaien. Het loopt allemaal goed af en bijna iedereen heeft wat hij of zij graag wil en SOS krijgt zelfs een applaus, geweldig!

Na ons vertrek van Hostad snel naar de gemeenteraad van Sarateni om de lijsten en de distributievogorde van de kleding- en dekenpakketten uit te leggen. Dat gaat redelijk snel en iedereen begrijpt wat de bedoeling is. Via onze kontakten worden wij op de hoogte gebracht van de resultaten van het uitdelen van de pakketten.

Het is inmiddels al in de middag als wij op een rustig plekje het hele schema nog eens doornemen en kijken welke zaken er nog bij in geschoten zijn. Wij bepalen in overleg de hoogte van een kleine vergoeding aan de helpers in Sovata en zorgen ervoor dat zij dit ook ontvangen voor wij weer naar huis gaan. Wij maken daar notities van en zullen deze punten in de planning van ons volgende bezoek opnemen.

Nu nog even de koffer inpakken en ons gereedmaken voor de diner uitnodiging van de burgemeester van Sarateni.

Aangekomen bij het gemeentehuis in Sarateni worden wij verwelkomd door de burgemeester en de mensen van de gemeenteraad met echtgenotes en worden wij aan iedereen voorgesteld. Het hoofd van de zigeuners van Hostad, het hoofd van de Roma zigeuners en de verschillende hoofden van delen van het dorp zijn aanwezig.

Een werkelijk prachtig gedekte tafel staat op ons te wachten. De burgemeester had eigenlijk de hele SOS groep verwacht maar wij hadden dat niet van hem begrepen. Voor volgend jaar is dus ook nemen aan het diner.

Het voorgerecht bestaat uit twee met een klein glaasje zelf gestookte palinka niet te drinken, omdat van zo'n 40%. Gelukkig stonden gemaakte wijn en een soort veiliger een glaasje likeur te

soorten geitenkaas en plakjes worst palinka. Eigenlijk durven wij de deze een alcoholpercentage heeft er ook plastic flessen met eigen likeur op tafel. Het leek ons nemen en dat smaakte goed.

Het hoofd gerecht bestond uit een Wij begrepen van de burgemeester dat lammetje is geslacht. Lamsvlees is heel in Roemenië. Wij voelden ons dan ook zeer eten. In de toespraak van de burgemeester de hulp van SOS, noemde ons speciale vrienden, lange en goede samenwerking.

gerecht van lamsvlees. er speciaal voor ons een schaars en heel kostbaar vereerd dit gerecht te mogen gaf hij aan hoe dankbaar hij is met zelfs meer dan familie en hoopte op een

Op onze vraag waar nog meer hulp geboden kon worden vroeg de Burgemeester om een sportveld van asfalt voor het basketball team, compleet met hek, kleedhokjes en toiletten. De kosten van zo'n sportveld bedragen ca. € 15.000,- voor het aanbrengen van asfalt en de materialen.

Bijzonder is de wens van de gemeente voor een mortuarium. Omdat er nu geen mortuarium is moet de overledene binnen twee dagen begraven worden. Dat is heel verdrietig, omdat de mensen vaak wel twee dagen onderweg zijn om van hun werk naar huis te komen. Ook familie die in andere plaatsen wonen en lang moeten reizen, kunnen vaak geen afscheid nemen van de overledene. Dan gebeurt het dus dat je vader of moeder al begraven is voordat je thuis bent.

Een gebouwtje van steen en hout kunnen de mensen van het dorp zelf bouwen maar de financiën voor een koelsysteem zijn eenvoudig niet te betalen door de gemeente. De burgemeester schat de kosten voor het maken van een mortuarium op € 25.000,-.

SOS gaat onderzoeken wat de mogelijkheden zijn om een mooie plaats voor het laatste afscheid van een geliefde te realiseren.

Na het voorgerecht werd er door een aantal mannen en de burgemeester Hongaarse volksliederen gezongen waar iedereen wel een beetje emotioneel van werd. Het was een geweldige, gezellige en vrolijke avond. Bij het afscheid worden wij door iedereen gedag gekust, een goede reis toegewenst en uitgezwaaid.

De bewoners van Sovata en Sarateni én SOS is u dank, héél veel dank verschuldigd voor alle donaties. in de vorm van geld en alle mooie en lieve spullen. Het was overweldigend !!!

Met uw hulp heeft SOS heel veel gezinnen, ouderen en kinderen kunnen helpen om hun vaak ellendige situatie te verlichten, waardoor zij nu de zon weer een beetje zien schijnen.

De hulpverleners van deze reis van links achter naar rechts voor.: Wim, Joke, Gerrit, Eef, Henk, Monique, Cees, Coby, Toos, Cock, Gerda, Bianca, Bert, Meri, Yvonne, Jannie, Ed, Sija, Gre, Dan en Wim,

Dank aan alle vrijwilligers voor alle ontelbare uren werk in de opslag, Bevico BV voor de transportbus en het kopieëren van dit verslag, Simone en Marco voor het gebruik van de loods voor sorteren en opslag én alle mensen die het enorme transport mogelijk gemaakt hebben.

Duizend maal dank en wij gaan ervan uit dat wij mogen blijven rekenen op uw steun en bijdrage in het realiseren van de doelstellingen van SOS!

Wilt u uw hulp aan Stichting Ondersteuning Sovata verder uitbreiden, heeft u nieuwe contacten die wij van informatie kunnen voorzien of die willen sponsoren op welke manier dan ook, laat het ons weten:

Per brief of kaart aan:

S.O.S.

Postbus 6146

3130 DC VLAARDINGEN

Per email: info@stichtingsovata.nl

Telefonisch: Yvonne Willebrands 06 24 52 19 69

Coby Teuben 06 13 41 71 28

Dan Kleefkens 06 55 78 57 37

Neem een kijkje op de website en reageer !!

www.stichtingsovata.nl